

červen 2020 – květen 2021

Emil Holub a první zápis v přírůstkové knize

Rozhodne-li se muzeum přijmout do svých sbírek nový artefakt, musí být zahájen administrativní proces, na jehož počátku stojí zápis do přírůstkové knihy. Pardubické muzeum si přírůstkovou evidenci vedlo od prvních let své existence a nahlížení do krasopisem vyplňovaných zežlutlých řádek starých knih je působivým výletem do nejranějšího dětství muzea.

První dárcce – slavný cestovatel

Nejstarší zaznamenaný přírůstek dokumentuje zápis z 14. ledna 1881, hovořící o nabytí 16 položek společně označených jako „vesměs jihoafrické přírodniny“, jejichž dárcem nebyl nikdo jiný než dr. Emil Holub. Jméno slavného cestovatele se v muzejních knihách objevuje častěji

a svědčí o tom, jak klíčový měl holický rodák význam pro vznik samotného muzea.

Muzeum bez muzea

O zřízení městského muzea v Pardubicích se intenzivněji začalo mluvit koncem 70. let 19. století. Od června 1880 se muzejní spolek sice mohl pyšnit přijatými stanovami,

výraznější činnost však zůstala limitována především absencí prostor. Zapisovatel spolku situaci popsal takto: „Každý spolek potřebuje ke schůzím, zkouškám apod. místností, ty nyní ovšem povždy v hostincích odbývati

pokračování na straně 2

Slovo ředitele

Rok 2020 je pro Východočeské muzeum v Pardubicích významný v mnoha ohledech – v lednu uplynulo 100 let od koupě pardubického zámku Musejním spolkem, na říjen připadá výročí 140 let od založení Musejního spolku a v září otevřeme nové výstavní sály, které symbolizují i vstup do nové epochy muzea.

Byť se letošní rok do širšího povědomí zapíše jinak než magií čísel dvou dvacítek v letopočtu, rádi bychom letos vzdali poctu našim předchůdcům, všem generacím muzejníků včetně té naší. Zarputilým lidem, kteří odbornou erudici i sběratelskou vášeň proměnili v ucelené kolekce sbírek, jež jsou nedílnou součástí kulturního dědictví a v nichž se probouzí paměť i tradice, zrcadlí krása a um v jedinečných příbězích i spleť-tých souvislostech.

**VĚCI
VYPRÁVĚJÍ**
140 let pardubického
muzea

25. 9. 2020 – září 2021

Chceme vzdát poctu významným osobnostem regionu i obyčejným lidem, kteří tu žili, žijí a budou žít, přičemž se skláníme před přírodou a životním prostředím. Proto výstava, kterou zahájíme činností výstavních sálů v hospodářských budovách, připomene historii pardubického muzea. V tomto duchu se ponese i aktuální vydání muzejního Kaleidoskopu.

Tomáš Libánek
ředitel muzea

Od soukromého sběratelství k muzeu: o počátcích numismatického zájmu v Pardubicích

Touha po poznání a shromáždování artefaktů z oblasti historie, umění i přírody zažila v 19. století velký rozmach po celé Evropě. Základy sběratelské činnosti v Pardubicích, jež se stala zdrojem pozdějšího sbírkového fondu pardubického muzea, lze vysledovat již v 60. letech 19. století. Nebylo to na danou dobu nic neobvyklého, jelikož i v jiných českých městech se tehdy začaly konstituovat první spolky zabývající se sběratelstvím v muzejním duchu. Z těch Pardubicím nejbližších je třeba vzpomenout především Chrudim (1865) nebo Čáslav (1864). V Pardubicích se však podařilo založit muzeum, potažmo muzejní spolek, až o mnoho let později, v roce 1880, byť první pokus se zde uskutečnil již roku 1865.

Poklad v kostelní věži

Do té doby bylo sběratelství víceméně soukromou záležitostí měšťanů a tehdejší inteligence. Jedním z prvních dokladů takové činnosti v Pardubicích je nález kovových a papírových platidel učiněný

při rekonstrukci věže kostela Sedmibolestné Panny Marie v Pardubicích v roce 2002. Mince a bankovky byly v minulosti do kovové schránky vloženy hned třikrát (1766, 1863 a 1926). Zatímco v letech 1766 a 1926 byla do pouzdra uložena jen platidla soudobá, v roce 1863 sem našly cestu různé mince a bankovky posbírané v domácnostech měšťanů. Celou akci tehdy inicioval pardubický obchodník Jan Pícek a pardubičtí sousedé přispěli jak zcela otřelými a bezcennými mincemi (ty tvořily většinu souboru), tak i poměrně vzácnými stříbrnými razbami; nejstarší pocházela až z roku 1626. Nález patří k prvním dokladům numismatické aktivity měšťanů, na kterou později navázali skuteční sběratelé.

Sbírku mincí založili ve škole

Jednalo se především o profesora tehdy nově vzniklé pardubické reálky Josefa Smolíka, který již v druhém roce svého zdejšího působení (1865) založil na reálce školní numismatickou sbírku, čítající o dva roky později už více než tisíc mincí. Velmi záhy se také na scéně

Nález platidel z věže kostela Sedmibolestné Panny Marie v Pardubicích v roce 2002.

objevil sběratel a numismatik Filip Šedivý, jenž do Pardubic přišel v roce 1868 coby úředník okresního úřadu. Ačkoliv Smolík i další na počátku 70. let z Pardubic odešli, byl to právě Šedivý, kdo na konci dekády obnovil takřka 15 let starou myšlenku na založení muzea v Pardubicích. Tentokrát se vše podařilo a k 31. říjnu 1880 byly schváleny stanovy nového Musejního spolku. Jeho předsedou se automaticky stal starosta města, tehdy čerstvě zvolený Leopold Werner, obchodník se značným kulturním rozhledem, jehož role v procesu vzniku pardubického muzea byla rovněž nezanedbatelná.

Filip Šedivý se stal prvním kustosdem numismatické sbírky, jejíž expanze v následujících letech byla úctyhodná i přesto, že

většinu nových přírůstků tvořily drobné dary, mj. od žáků zmíněného profesora Smolíka. V době Šedivého smrti, v roce 1892, čítala na 5 700 mincí a medailí. Jednalo se o numismatický materiál z různých zemí, jehož časové těžiště leželo v 17. až 19. století. Filip Šedivý však nebyl pouze „strážcem“ sbírky, její potenciál si dobře uvědomoval, proto se jí snažil porozumět i po stránce odborné. Činil si o ní různé poznámky a zápisky,

sepisoval metodické návody apod.

Skrbkova sbírka

Jeho působení položilo solidní

kého materiálu čítající na pět a půl tisíce položek. Tato kolekce obsahovala vzácné zlaté a stříbrné středověké a raně novověké vládní i soukromé ražby, medaile a další související předměty.

Filip Šedivý (1824–1892), iniciátor založení pardubického muzea a první kustod numismatické sbírky, 1890 (fotoarchiv VČM)

základy numismatické muzejní práce, na kterou bezprostředně navázal pardubický účetní a přední český sběratel mincí Bedřich Skrbek, jenž až do roku 1918 pracoval jako kustod a správce numismatické sbírky Musejního spolku. Skrbek v roce 1908 odprodal pardubické městské obci svou soukromou sbírku, mimořádný soubor numismatic-

Mince získané se Skrbkovou sbírkou na počátku 20. století patří k nejcennějším součástem numismatického fondu, který je dodnes rozvíjen (kromě občasných nálezů) systematickou a souvislou akviziční činností, orientovanou především na platidla grošového a tolarového období.

Ladislav Nekvapil

vedoucí odborného úseku

Emil Holub a první zápis v přírůstkové knize

(pokračování ze strany 1)

musí; tím ale nutně stává se, že i nejvážnější jednání nemůže pozbyti jakéhosi všedního, abychou řekli hostinského rázu.“

Přes naděje a přísliby se situace nelepšila a Pardubice měly nadále muzeum bez muzea. Nečekanou změnu přinesla až návštěva dr. Emila Holuba a jeho přednáška o afrických dobrodružstvích v prosinci téhož roku. Cestovatel po ní pohovořil s členy muzejního spolku, shlédl soukromé sbírky dr. Hromádka, které si spolek přál zakoupit jako základ svého budoucího fondu, a slíbil „budoucímu muzeum“ zaslat v lednu některé své vlastní sbírky. Také apeloval, aby „město nedopustilo tomu, aby tyto vzácné sbírky z města měly přijíti“.

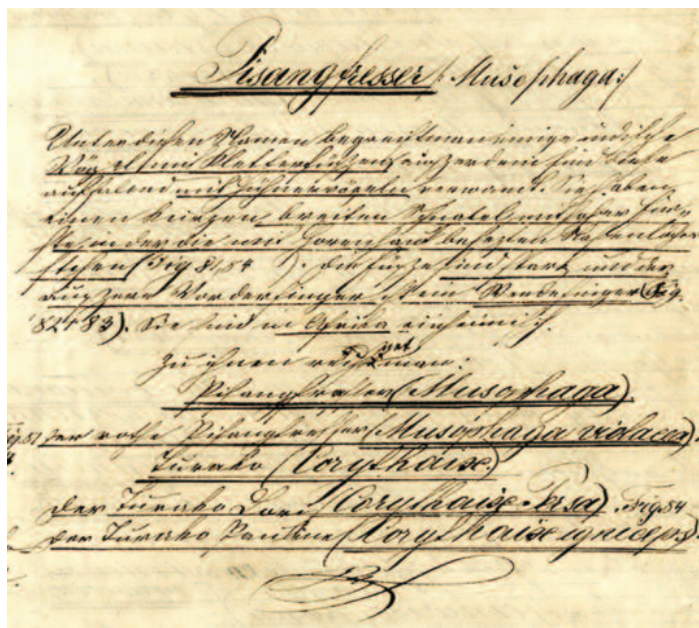
Vzácný dar potřebuje prostory

Jak svědčí zápis v přírůstkové knize, slib skutečně dodržel a rodící se pardubické muzeum tak získalo například

preparovaného „štíra, vejce žraločí, hvězdýže či dýmantinosou hlínu“. K daru slavného cestovatele se už město selselo postavit čelem a události dostaly rychlý spád. Již v únoru 1881 byla pro muzejní účely vyhrazena pětice místností v patře obecního domu čp. 1 a částkou 500 zlatých Pardubice přispěly na koupi rozsáhlých sbírek dr. Hromádka. Opatrné muzejní kuratorium nic neponechalo náhodě a svůj fond obratem pojistilo na 5000 zlatých u Čs. vzájemné pojišťovny. Také byl vybrán první placený zaměstnanec v dějinách pardubického muzea, jako dozorce nastoupil strážník Piskora. Spolupráci s panem Řemeslem, který měl pro exponáty vyhotovit skříně, ukončil strohý verdikt „bude se jednati s jiným“ jako odpověď na jeho požadavek 8 zl. za metr.

Neobyčejná náklonnost

Náklonnost dr. Holuba k muzejnímu spolku pokračovala i nadále.

Mezi předměty darovanými pardubickému muzeu dr. Emilem Holubem se nachází i sešit, ve kterém si jako čtrnáctiletý student vedl ornitologické poznámky.

Z dochované korespondence se dozvídáme, že kromě dalších sbírek muzeu zdarma zajistil i mobiliář, byl štedrým donátorem knihovny a svým jménem zajistil muzeu levnější služby preparátorů. V listopadu 1882 Pardubice opět navštívil s přednáškou Honba na slony v jižní Africe, v užším kruhu poobědval v Měšťanské besedě a stal se čestným členem muzejního spolku.

Na závěr je třeba dodat, že dary muzeu poskytoval bezplatně a ač se sám potýkal s finančními problémy, hradil i jejich převoz. Prvenství jeho jména v nejstarší přírůstkové knize pardubického muzea je v této souvislosti zaslouženým památkem.

Zdeněk Horák

historik

Vznik a vývoj ornitologické podsbírky

Břehouš černoocasý ulovený
u Strašovského rybníka v květnu 1940
a preparovaný Františkem Kotkem.

Ornitologická podsbírka Východočeského muzea v Pardubicích začala vznikat 30. června 1881, kdy tehdejší nedávno založený pardubický Musejní spolek zakoupil za 3000 zlatých od významného místního lékaře, preparátora a znalce přírody Pardubicka prof. MUDr. Hromádky (1796–1881) kolekci přes 800 ptačích dermoplastických preparátů. Tato sbírka zabírala v Hromádkově bytě v pardubické Kostelní ulici č. 103 celkem tři pokoje a byla tak sama o sobě malým soukromým muzeem. Z Hromádkovy sbírky se v zoologickém depozitáři Východočeského muzea v Pardubicích zachovalo do současnosti 649 evidovaných sbírkových předmětů, které zahrnují 246 ptačích druhů.

Hromádka byl vynikající znalec ptáků, který budoval svou sbírku od roku 1833 s úmyslem sestavit komplexní kolekci, jež by byla obrazem bohatosti ptačí zvířeny kraje pardubického. Ptáky lovil sám, ale vydatně mu pomáhala dcera, syn i další spolupracovníci. Vědeckou hodnotu této sbírky zvyšuje seznam, ve kterém si Hromádka pečlivě zaznamenával přesné údaje o době a místu ulovení jednotlivých ptáků.

Jedinečné exempláře orla volavého

Mezi nejzajímavější kusy z Hromádkovy sbírky patří dvojice mláďat orla volavého (*Aquila clanga*), která byla střelena 5. července 1847 na

Jedno z mláďat
orla volavého střelené
na hnízdě u Němčického
rybníka v červenci 1847,
sbírka MUDr. Františka
Hromádky.

hnízdě u Němčického rybníka (po roce 1850 zrušeného). Až do roku 1996 byla mylně považována za mláďata blízké příbuzného orla křiklavého (*Aquila pomarina*). Přeurčení vyvolalo menší ornitologickou senzaci, protože hnízdění orla volavého v Českých zemích do té doby nikdo neprokázal. Zdánilivě zbytečná smrt orlích sourozenců se tak zpětně po 150 letech stala cenným dokladem jediného doloženého rozmnožování tohoto dravce na našem území. V současnosti orel volavý hnízdí nejbliže na polsko-běloruském pomezí. Prokázané hnízdění orla volavého na konci slavného období pardubického rybníkářství potvrzuje tehdejší velkou druhovou pestrost polabské přírody, která

byla později výrazně ochuzena vlivem zrušení většiny velkých rybníků a regulací řeky Labe.

Smutný osud holubů stěhovavých

Neméně zajímavou raritou z Hromádkovy sbírky je také dvojice dnes již vyhynulých holubů stěhovavých (*Ectopistes migratorius*), které získal od svého syna Jaroslava z New Yorku v roce 1855. Holub stěhovavý býval pravděpodobně vůbec nejhojnějším ptákem na Zemi. Obýval v obrovských hejnech původní listnaté lesy Severní Ameriky. Jejich počty dosahovaly tří až pěti miliard jedinců a odhaduje se, že tvořili 40 % všech severoamerických ptáků. Po osídlení Ameriky bílými přistěhovalci byli loveni kvůli masu i pro zábavu, takže jejich počty rychle poklesly. Poslední divoce žijící holub stěhovavý byl zastřelen v roce 1900, poslední jedinec v zajetí uhynul v roce 1914.

Již v období před 2. světovou válkou začal s Východočeským muzeem v Pardubicích spolupracovat preparátor František

Kotek (1912–1994), který k nám nastoupil v roce 1955 do placené funkce správce přírodovědných sbírek. Jeho přičiněním byla naše ptačí podsběrka obohacena o 247 exponátů, které byly uloveny v okolí Pardubic. Mezi Kotkovy nejcenější doklady dřívějšího výskytu mizějících ptačích druhů a vzácných zatoulanců patří například dermoplastický preparát samce bahňáka břehouše černoocasého (*Limosa limosa*), který byl střelen v květnu 1940 na hnízdišti u Strašovského rybníka, nebo ibis hnědý (*Plegadis falcinellus*) ulovený na tahové potulce na Újezdském rybníku v září 1940.

Obhlídalova sbírka vajec

Jádro naší kolekce ptačích vajec (oologické sbírky) pochází od JUDr. Františka Obhlídalova (1911–2000). Tento dlouholetý vedoucí pardubického Přírodovědeckého klubu a aktivní organizátor regionálního ornitologického výzkumu i společenského života byl ve 40. letech 20. století i správcem naší ornitologické podsbírký a v 50. a 60. letech Východočeskému muzeu

odprodal celkem 157 ptačích snůšek. Velkou dokumentační hodnotu mají například vejce v současnosti v České republice již dlouho vyhynulého mandelíka hajního (*Coracias garrulus*), které Obhlídal získal v roce 1944 na hnízdišti u Chlumce nad Cidlinou.

Mezi významnou ornitologickou akvizicí Východočeského muzea patřil v roce 1961 nákup celkem 110 vycpaných ptáků od litomyšlského preparátora a myslivce Jaroslava Ptáčka (1911–1968). Jedná se o velmi hodnotnou kolekci spolehlivě dokumentující výskyt ptáků na Litomyšlsku v 50. letech 20. století. Významný je v ní například dokladový exemplář strnada zahradního (*Emberiza hortulana*) ulovený v okolí Litomyšle v roce 1952. Strnad zahradní ve východních Čechách pravidelně hnízdil do 50. let 20. století, později vlivem zprůmyslnění zemědělství z regionu zcela vymizel.

Strnad zahradní ze sbírky Františka Ptáčka ulovený v okolí Litomyšle v roce 1952.

Ke konci roku 2019 bylo v ornitologické podsbírkce Východočeského muzea zastoupeno 293 ptačích druhů v celkovém počtu 2274 sbírkových předmětů. V ptačí kolekci převažují dermoplastické preparáty, ale významná je i sbírka 241 ptačích snůšek (celkem 852 vajec) a 425 ptačích kožek.

V poslední čtvrtině 20. století začal z morálních důvodů ubývat význam lovu jako zdroje ptačích sbírkových předmětů. V současnosti je naše ornitologická podsběrka doplňována

zejména nálezy uhynulých ptáků, které nám dodává široká veřejnost. Pokud naleznete kdekoli na území Pardubického kraje čerstvě uhynulého divokého ptáka nebo savce, budeme velmi rádi, když nám ho do muzejní sbírky věnujete. Ohledně formy předání se s vámi ochotně domluví naše přírodovědné oddělení.

Libor Praus
zoolog (obratlovci)

Ukázková krabice Obhlídalovy sbírky vajec.

Zámecký kryt ve valech má „bratříčky“ – pozorovatelný v okolí Pardubic

Prohlídky krytu civilní obrany v zámeckých valech pro děti i dospělé jsou stále oblíbenější. Při nich se návštěvníci dozví, že součástí systému civilní obrany v Pardubicích byly i pozorovatelný ukryté v okolním terénu. Jednou z nich je pozorovatelná civilní obrany u Mikulovic, vybudovaná v dubnu 1964 na úpatí mikulovického kopce.

Pardubické parforsní hony ožívají v galerii v parkánu

Když se řekne hon se smečkou psů, většině z nás se vybaví stará dobrá Anglie s tradičními hony na lišku, ale málokdo dnes ví, že lovecké rohy, dusot kopyt a štěkot foxhoundů zněl poměrně nedávno i Polabím.

Anglická inspirace

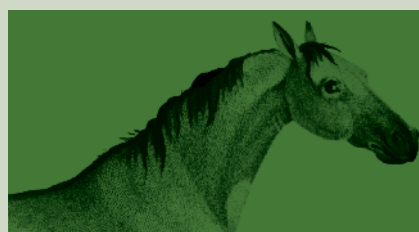
Romantismus 19. století s sebou mimo jiné přinesl znovuobnovený zájem o rytířský středověk a gotiku. V Čechách vznikly četné anglické parky a novogotické stavby, případně přestavby starších objektů. Anglii se inspiroval i hrabě Oktavián

Kinský, jenž přivezl na Chlumecké smečku honičích psů a plnokrevné koně. S nimi začal organizovat parforsní hony podle anglického způsobu, které na rozdíl od kontinentálních štvanic opomíjely mysliveckou stránku lovu a kladly důraz na jezdecké umění a sportovní využití.

Sláva po celé monarchii

Roku 1838 byla založena parforsní společnost v čele s knížetem Františkem Lichtensteinem. Členy se stali příslušníci aristokratických kruhů, do chodu společnosti se aktivně zapojil důstojnický sbor 9. husarského pluku síd-

lící v Pardubicích. První zdejší parforsní hon se uskutečnil 15. září 1841 a proslavil Pardubice, dosud nepříliš významné posádkové město, po celé monarchii. Jelikož šlo o vrcholnou společenskou událost, město s každým podzímem vítalo zástupce

Pardubické parforsní hony

Open Air galerie Parkán, vstup zdarma

6. 5. 2020 – 25. 4. 2021

„Jedná se o železobetonovou monolitickou stavbu o síle stěn 25 centimetrů solidního betonu armovaného ocelovými pruty. Do objektu se vstupuje svislým průlezem s uzavíratelným ocelovým poklopem a dále se sestupuje po stupačkách do malé předsíňky, kterou

od hlavní místnosti oddělují pancéřová protiplýnová vrata,“ popsal stavbu Leoš Beran z Military klubu Ostřešany.

Hlavní místnost byla vybavena sklápěcí postelí, skládacím stolem se židlí a dřevěnou bednou na odkládání kontaminovaného

materiálu. „Z hlavní místnosti se skrz hermeticky utěsnitelný průlez vlézá do malé místnůstky pod zvonem, která sloužila jako mezisklad vybavení. Odtud se po stupačkách nahoru vystupuje do samotné pozorovací místnosti. Ta byla vybavena osvětlením, elektrickou zásuvkou a sklápěcí židlí. Pozorovatel zde pomocí šesti průzorů mohl sledovat situaci nad letišťem a celými Pardubicemi včetně jejich okolí,“ popsal interiér Beran. Posádka pozorovatelny se pomocí radiostanice mohla spojit s hlavním velícím objektem teritoriální hlásné sítě (TRHS), kterým byl právě kryt ve valech Zámku Pardubice. Tvořili ji tři lidé – velitel, pozorovatel a radista. V případě konfliktu bylo osazenstvo posíleno o pět vojáků, kteří měli objekt chránit zvenčí. Při mobilizaci měli být nedaleko pozorovatelny umístěni dělostřelci z pardubických Masarykových kasáren a „rakeřáci“ z pardubického letiště. Nasazené jednotky by bránily letiště a přilehlé komunikace.

V současné době objekt vlastní obec Ostřešany a provozuje jej spolek Military klub Ostřešany. Pozorovatelna je nyní rekonstruována a postupně zpřístupňována veřejnosti.

Kontakt: Vít Hlaváček,
tel. 739 635 372,
Mkostresany@email.cz

předních šlechtických rodů Rakousko-Uherska, několikrát dokonce členy panovnického rodu. V roce 1874 se honů aktivně účastnil František Josef I. s císařovnou Alžbětou.

A jak takový hon probíhal? Společnost se ráno sešla na předem určeném místě (často to bývalo závodistiště) a jelen označený mašličkou na paroží byl vypuštěn z vozu. Po určité době huntsman vydal pokyn k vypuštění smečky, za kterou se vydali jezdci na koních. Cílem nebylo jelena zabít, ale odchytit, aby mohl běžet při dalších honech. Jezdci (i jezdkyňe v dámských sedlech) přitom zdolávali četné terénní překážky a běžně urazili víc než třicet kilometrů za den.

V průběhu honu jezdci překonávali nejrůznější terénní překážky.
Foto Josef Pírka (archiv VČM)

Hony ukončila velká válka
Informace a „perličky“ z honů nám zůstaly dochovány na stránkách tehdejšího nejen regionálního

tisku a atmosféru mistrně zachytil mimořádný pardubický fotograf Josef Pírka. Poslední parforsní hony se uskutečnily na podzim roku 1913. Po skončení první

světové války nebyla tradice co do velkoleposti už nikdy obnovena.

Renáta Tetřevová
historička

Přednášky

15. 9. 2020

Jiří Machek: Národní hřebčín v Kladruzech nad Labem jako součást světového dědictví (Společenský sál radnice)

22. 9. 2020

Lenka Gotthardová,
Jan Navrátil: Chov koní v ČR (Společenský sál radnice)

29. 9. 2020

Francesco Kinský dal Borgo,
Lenka Gotthardová:
Kinští osobně a koně kinští (Přednáškový sál zámku)

Přednášky začínají
v 18 hodin, vstup
bude zdarma.

Místo pivních zátek zacinkaly vzácné krejcarý

Další unikátní nález stříbrných mincí na Pardubicku pochází z Bělečka

Kuriózní případ nálezu stříbrných mincí se udál až na samotném severovýchodním okraji Pardubického kraje. Sobotní podvečer 18. dubna 2020 se nejspíš nesmazatelně zapsal do paměti majitelů starší zemědělské usedlosti v obci Bělečko nedaleko Býště. Během zahradních a údržbových prací na svém pozemku totiž objevili depot stříbrných mincí, které původně pokládali za víčka od pivních lahví.

Překvapení nálezci hned následujícího dne kontaktovali pracovníky archeologického oddělení Východočeského muzea v Pardubicích. Při následném předání a dodatečném průzkumu místa nálezu našli archeologové celkem 183 stříbrných mincí. „Během ohledání situace jsme ještě na povrchu zachytili několik desítek keramických fragmentů.

V laboratoři se nám z nich se podařilo sestavit torzo zeleně glazovaného džbánku, který je možno časově zařadit do stejného období, jako mince z depotu. Je tedy možné, že původně v něm byly mince i uloženy. Pro celou oblast je to jistě unikátní nález, jeho výjimečnost ještě umocňuje fakt, že přímo z Bělečka prozatím příliš mnoho archeologických nálezů neznáme,“ popsala nejnovější poznatky archeoložka Tereza Jošková.

Tři krávy, nebo tři sudy piva

Jednotlivé mince byly vyraženy v rozmezí let 1627 až 1701. V kolekci se nyní nachází 87 tříkrajcarů, 52 šestikrajcarů, 43 patnáctikrajcarů, čtyři třicetikrajcarý a tři grešle. „Dohromady je to 1340 krajcarů, tedy 15 tolarů. Přepočteme-li to na reálné zboží druhé poloviny 17. století, odpovídá to necelým třem krávám, třem sudům piva, nebo více než půlročnímu platu řemeslnického tovaryše,“ objasnil dobovou hodnotu mincí historik Ladislav Nekvapil.

„Některé ražby nejsou zcela čitelné a prozatím ještě neskončila jejich detailnější analýza. Stav dochování mincí je poměrně dobrý a jako celek prozatím dosahují hmotnosti 611 gramů,“ dodal Nekvapil s tím, že všechny mince nyní čeká pečlivé ošetření, konzervace a dokumentace, rovněž i detailnější odborné zhodnocení celého souboru.

Tereza Jošková
archeoložka

S.K.L.E.M.

SVĚT KRÁSY, LEHKOSTI, ELEGANCE,
MAGIE PODLE IVA KŘENA

Nová expozice skla

otevřena od 24. 6. 2020

Autoři textů: Zdeněk Horák, Tereza Jošková, Tomáš Libánek, Ladislav Nekvapil, Libor Praus, Kateřina Procházková Skúpová, Renáta Tetřevová
Fotografie: Luděk Vojtěchovský, Military klub Ostřešany, fotoarchiv VČM | Grafická úprava a sazba: Petr Scháněl | Vydává Východočeské muzeum v Pardubicích, Zámek 2, 530 02 Pardubice, IČO 14450542 | V roce 2020 vychází jednou ročně, vydáno 29. 6. 2020, MK ČR E 22709, náklad 2 000 kusů